

SA COVA DE SA POR

En aquell temps, una partida de moros o de lladres de la mar saquetjaren Alforí (a la Vall de Ciutadella), i, entre altres coses, robaren una jove. I quan, passats dos dies, es d'Alforí, ajudats per sos veïnats, pogueren donar caça an es malfactors, ja s'havien fets a la vela.

Res més s'és sabut d'ells ni de sa joveneta.

Però afinaren que havien fet estada a sa cova de prop del Pilar, per sa fressa que hi deixaren i perquè hi sentiren uns gemecs, amb es que conegueren sa veu de sa joveneta.

Cercaren pertot i miraren arreu, i res; però de tant en tant —més sovint de nits— sentien dins sa cova es gemegar de sa jove.

De tant de furonar-hi i xoroïar, afinaren que qui gemegava, qui sospirava, era sa mateixa penya.

I digué son pare:

—Tan intens degué esser es patir de sa jove desgraciada que eterní ses roques; que les féu plorar.

Així ho cregueren aleshores.

I avui encara no falta qui ho creu.

De tant en tant se sent una renou, una mena de remor gemegosa. Un ferrerienc me l'acomparà a sa que deu fer una cama de riu davall terra.